

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

25. Dies Novemb. Sicut voluntas propria Dei, fons est totius boni, sic
propria voluntas hominis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

ô amanti abscondi ! ô amato frui ! ô ludum amoris !
 ô amabiles querelas ! ô homo ama , & fac quod vis ?
 ô anima ama & amare , & postea dic , & fac quod vis ,
 ab amato , & in amante nihil displicet : si non vis , ô
 amor æternæ à me amari indignissimo , cur te reddis
 mihi tam amabilem ? amore tui cor ardet , anima lan-
 guet , non languet amor , sed languet amans : quia vi-
 git amor , ideo viget languor . O amabilissime Deus ,
 tu es Dominus meus , & ego subditus tuus ; quid jam
 imperas Domine ? aliud nihil quàm amorem . O qua-
 le regnum Dei mei ! in quo regit bonitas , in quo lex ,
 amor est , & amare tributum est . O amabilissime
 Deus ! quàm bonus es , cujus imperium amor est . O
 amantium Rex ! Tantinè est tibi amor meus , ut nisi
 amem , oderis me ? & morte efficias me , eaque æter-
 na ? ita scilicet carus sum , ut tantis minis ad amorem
 me tui , id est ad felicitatem meam , compellas . O
 Deus ! quid possum aliud quàm amare te , non quia mi-
 naris , sed quia ex amore minaris . O contumax anima ,
 cede tandem minis divinis , & ama Deum tuum , quem
 dum amas & minas evadis , & promissa consequeris ,
 ac pro odio amorem , pro morte lucraris vitam . O
 amor meus ! quid humi repis , quid per solum serpis ,
 quid vagaris per infima ? Amor est ignis , igitur ejus
 sphaera est sursum . Illic tuus sit amor , ubi centrum est
 amoris , sit amor non transiens , sed adhærens ; sit sin-
 cerus , & serius , & redibit serus : siquidem

Cedit amor verus , redamantis pectore serus .

25. DIES NOVEMB.

Sicut voluntas propria Dei , tons est totius boni , sic
 propria voluntas hominis , totius exordium est
 mali . S. Anselmus libr. de simil. cap. 8.

I. En

Voluntas Dei, fons I.
boni; hominis,
omnis mali.

EN hinc gemina geminarum rerum quas inter immensum quoddam interjacet vallum, exordia; alterum, totius boni, voluntas propria Dei, alterum, totius mali, voluntas propria hominis. Quantum est discrimen inter bonum, & malum, tantum est inter has binas voluntates. Ut Dei nos voluntati mancipemus, ac nostræ renuntiemus, causa est, quia omni jure sumus Dei, nullo nostri. Ipse nos emit, Ergo & nostram voluntatem: hæc igitur non est amplius nostra. Emit nos pretio infinito; igitur jus in nos sibi vendicat infinitum; eaque propter infinitè nos illi subesse necessum est, hoc tanto jure sublata est omnis potestas voluntati quid ex se faciendi; hinc nullo jure, vel minima interioris hominis initio nostræ permiffa est voluntati. Quapropter, non potes vel semel momento vel unico, movere vel linguam ut loquaris, vel articulos ut scribas, vel oculos ut videas, vel pedes ut incedas, vel manus ut labores, ad normam voluntatis tuæ, quin sis insignitè in Deum injurius: quia contra omne fas, quod est omnium maximum nefas, violas jus, quod Deus infinitum habet in tuam voluntatem.

II. Deinde, gravissima, quæ nos urget ratio, & justissima quæ nos devincit obligatio, ut Dei obsequamur voluntati, hæc est, quia ipse est, qui est unicum isthoc, Deum esse, qui est, non solum nos excitat, sed obligat; quid dico? imò infert necessitatem, quidquid illi placet faciendi; quia hæc nostra est indoles voluntatis, in eoque est à Deo condita, ut naturæ impetu feratur in bonum, & illud amet: Jam verò, ex eo consequitur, ubicunque bonum summum, & bona omnia

con-

conjuncta reperiantur, si qualia in se sunt, talia cognoscantur, necessario amari debent. Quid deinde? cum amare nil sit aliud, quam bene velle, bonumque aliquod desiderare ei quem amamus: bonum autem alteri serio velle, dici non potest, nisi qui (cum potest) re ipsa illud præstat: alioquin neque veram, neque seriam esse suam benevolentiam prodit, atque uti melius nihil amico aut velle potes, aut facere, quam quod illi placeo: ita, si Deum, ut par est, prosequaris amore, necesse est in omnibus sequaris ejus voluntatē. Quidquid enim Deus juris habet, ut ametur, illud idem habet, ut ejus voluntati obtemperetur. Quæ cum ita sint, ecquā tandem fronte ei oblectari, qua mente ei refragari audemus? ubi ratio nostra sepulta jacet? ubi lex? ubi fas? ubi pudor? si tot obligationibus repugnare, tot titulos despiciere, tot argumenta aspernari, tot jura violare non vereamur? perque ultimam impudentiā, & impudentissimam (quod non licet) licentiam, contra leges, & fas omne, vel ob famam, inanis gloriolæ, vel ob umbrā spurcæ voluptatulæ, malimus intolerabili nostro malo, obsecundare, voluntati nostræ, quam incomparabili nostro bono, obtemperare Divinæ.

III. His accedit, qui divinæ voluntatis implendæ est studiosè cupidus, ab omni miseria est prorsus eximius. Quid quæso turbat nos, ac cruciat, quàm quodd aut aliter eveniat, quàm evenisse vellemus, aut quodd error aliquis committatur, quem nollemus commisisse. Qui suam voluntatem exuit, ab hoc malo est penitus immunis, atque adeò inter omnia damna indemnus, & cum nihil agat, quod actum, sit puniendum, semper est impunis: nihil enim vel facit, vel capit quàm quod fieri vult Deus: & cum nihil illi mi-

nus

nus sit proprium quàm voluntas propria, nihil magis quàm Divina, quidquid agit aut cupit, est divinum; at quam longè dispar est ratio illius, qui propriæ voluntati pertinaciter conniveret, eique in omnibus contumaciter arridet? Nam cùm desideria, conatusque suos undique videat, vel imperi vel everti, vel impediri, multis illum necesse est doloribus impediri. Tum prætereà, cùm observet noxios quos erraviterores, insana, quæ excogitavit consilia, perniciosam, cui obsecundavit imprudentiam, jam eum hinc confundit pudor, inde invadit dolor & futuri mali involvit timor. Simus utinam Divinæ voluntatis implendæ tam studiosi, quàm B. Magdalena de Pazzis, quæ, cùm de ea loquebatur, à sensibus abducebatur, fuitque cùm cœli delitiis ebria, in quadam ecstasi sic loqueretur: *Probè nosti mi sponse, à primis annis desiderasse me placere tibi. Quòd si nunc intelligerem velle te ut æternum apud inferos affligerer, hoc ipso momento, in ista me flammam conjicerem*: Tunc ad sorores conversas non percipitis quantam suavitatem habeat sola hæc vocula, voluntas Divina? Denique.

Deus, querit adorari, non sibi dona dari.

26. DIES NOVEMB.

Voluntas est, quæ aut remuneratur pro bono, aut condemnatur, pro malo. D. Chrysost. sup. Matth.

Felicitas hominis, Deo se conformantis,

I. **F**ons ex quo manat omne in hominem bonum, vel malum, est voluntas. Hæc si convertat se semper, ut ad solem heliotropium, ad Dei voluntatem, cùm Deus sit omne bonum, in eam confluet cornucopia omnium bonorum. Quid magis posset esse è re nostra quam artem repe-

isse